

og § 1013) foreskrevet mindre Reservefond, mere end hvad der er nødvendigt til at dække de i Aaret udbetalte Renter m. v.; navnlig er dette Tilfældet med de for Landbruget virkende »Berufsgenossenschaft«er, hvad der navnlig har Betydning for de sønderjydske Landsdeles Vedkommende. Idet det da i Overenskomsten, Art. 5, er bestemt, i Overensstemmelse med R. V. O.'s Grundprincip om, at Ulykkestilfældet »følger Bedriften«, at Danmark skal overtage Erstatningsforpligtelsen for saadanne Ulykkestilfælde, som før den 15. Juni 1920 er indtruffet i Virksomheder, der var beliggende inden for de sønderjydske Landsdele, er den Danmark herfor tilkommende Modydelse fastsat til et vist Multiplum af de den nævnte Dag løbende Renters Størrelse. Dette Multiplum er i Overensstemmelse med den ovenfor nævnte Bestemmelse i R. V. O. om Reservefondens Størrelse og i Overensstemmelse med den tysk-belgiske Overenskomst fastsat til 4, forsaavidt angaar industrielle Forsikringer, og 1, forsaavidt angaar Landbrugsforsikringer. Saafremt der af Danmark maatte overtages Erstatningsforpligtelse i Tilfælde, hvor der er opsparet virkelige Reserver efter Kapitaldækningssystemet, forbeholdes der Danmark Ret til Dækning af Udgifterne efter R. V. O. for disse Tilfælde.

Ved Overenskomstens Art. 8 er med Hjemmel i Bestemmelsen i § 2, 1. Stk., 2. Punktum i Lov Nr. 314 af 28. Juni 1920 for de sønderjydske Landsdele angaaende Forsikring mod Ulykkestilfælde en saadan Ordning truffet, at ingen i Virksomheder i de nævnte Landsdele før den 15. Juni 1920 tilskadekommet Person, forsynet med dansk eller tysk Statsborgerret, mister sin Erstatning, naar den paagældende opholder sig i Tyskland. Omvendt paatager Tyskland sig Pligt til at udbetale Erstatning til Personer, der før den nævnte Dag er kommet til Skade i en Bedrift Syd for Grænsen, f. Eks. i Flensborg, og som opholder sig i Danmark; efter R. V. O. paahviler der nemlig normalt ikke det paagældende »Berufsgenossenschaft« Erstatningspligt i saadanne Tilfælde.

I Art. 9 er fastsat særlige Regler for Personer, der er tilskadekommet i det Offentliges Tjeneste; efter R. V. O. paahvilede der ikke det Offentlige Forsikrings-, men kun Erstatningspligt, og der var overhovedet ikke for saadannes Vedkommende opsamlet Reserver af nogen Art.

I Art. 7 er endelig ordnet forskellige Refusionsforhold, navnlig forsaavidt au-

gaar Opkrævning af skyldige, ikke hidtil opkrævede Bidrag til de tyske »Berufsgenossenschaft«er for Aaret 1919 og for Tiden fra 1. Januar til og med 14. Juni 1920; ved disse Regler er taget Hensyn til, at Udgifterne ved Opkrævningen overgaar paa Danmark.

For *Privatfunktionærforsikringens* Vedkommende er Forholdet det, at der paa Grund af Forsikringens Ordning og Nyhed kun i ganske faa Undtagelsestilfælde kan være Tale om Personer, der har et aktuelt Krav.

Her drejer det sig da om Tilbagebetaling af de til Forsikringen indbetalte Bidrag fra Personer i de sønderjydske Landsdele, der i Henhold til Versaillestraktatens Art. 112 har erhvervet dansk Statsborgerret eller i Henhold til Art. 113 operer for Danmark. For de førstnævntes Vedkommende faar Danmark Andel i Rigsforsikringsanstaltens Formue pr. 31. December 1919 i Forhold til de af de omhandlede Personer indbetalte Bidrag, der forrentes, Art. 14. For de sidstnævnte Personers Vedkommende tilbagebetales de af de paagældende udredede rene Forsikringsbidrag, beregnet paa den i Art. 15 angivne Maade, der er i Overensstemmelse med andre Traktater desangaaende. Har Danmark i Overensstemmelse med det foran anførte faaet udbetalt Beløb for Personer, der operer for Tyskland, skal der for de paagældende tilbagebetales Beløb, udregnet paa sidstnævnte Maade.

Ogsaa for Personer, der var forsikret i de saakaldte »Ersatzkassen«, skal der ske Udbetaling til Danmark, Art. 16.

Størst økonomisk Interesse knytter der sig til *Invalide-, Alders- og Efterladteforsikringen*, idet »Landesversicherungsanstalt« i Kiel, der virkede for Slesvig-Holsten, havde opsamlet betydelige Reserver, mellem 50 og 60 Millioner Mark, der dog for en stor Del er anbragt i Krigslaan. Taget efter Folketallet i de sønderjydske Landsdele skulde vel ca. 5 Millioner Mark overgaa til Danmark. Ved Art. 4 er det dog ikke Folketallet, men principielt rigtigere Forholdet mellem de i en vis Periode (1911—17) fra de sønderjydske Landsdele og fra Forsikringsanstaltens øvrige Virkeomraade indkomne Bidrag, der er valgt som Fordelingsnorm. Paa samme Maade og efter samme Regler faar Danmark Andel i saadanne (navnlig statlige) Særanstalters Formue, der havde nogen Forsikring i de sønderjydske Landsdele. Ved Fastsættelsen af Perioden, for hvilken Bidragene skal opgøres, har man haft